

METODA WARNKEGO

- diagnoza i terapia percepcji słuchowej, problemów w czytaniu i pisaniu.

Metoda opracowana przez Freda Warnkego kierowana jest dla dzieci i osób dorosłych, u których występują trudności w zakresie poprawnego czytania, pisania, mówienia: zaburzenia ośrodkowego przetwarzania bodźców słuchowych i wzrokowych, zaburzenia automatyzacji, które mają wpływ na poziom poprawnego czytania, pisania, mówienia.

Na występowanie Centralnych Zaburzeń Przetwarzania Słuchowego mogą wskazywać:

- opóźniony rozwój mowy,
- ograniczone rozumienie mowy (gdy nie jest kierowana bezpośrednio do odbiorcy) lub częste i nieprawidłowe zrozumienie pytań i poleceń,
- zaburzona intonacja (mowa monotonna, cicha, lub szybka i zbyt głośna),
- nadwrażliwość na dźwięki,
- częste bóle głowy,
- zaburzona koncentracja, krótka zdolność utrzymywania uwagi,
- osłabiona pamięć słuchowa (trudności z zapamiętywaniem) lub powtórzeniem usłyszaną informacją,
- błędy ortograficzne typu słuchowego,
- trudności w nauce języków obcych,
- nadmierna potrzeba hałasowania.

Głównym założeniem tej metody jest to, że dzieci cierpiące z powodu trudności w nauce są niezdolne do zapamiętania wzorców dźwiękowych tych słów, które słyszały we wczesnym okresie swojego życia.

DIAGNOZA

Procedura diagnostyczna składa się z 14 kroków.

Uzyskane dane porównywane są do norm danej grupy wiekowej. Pozwalają określić odchylenia lub nieprawidłowości w zakresie ośrodkowego przetwarzania sygnałów spostrzeżeniowych.

1. Próg kolejności wzrokowej – jest to zdolność układania dwóch szybko następujących po sobie bodźców wzrokowych, czyli ich porządkowania, istotna w procesie czytania.

2. Próg kolejności słuchowej – jest to zdolność układania dwóch następujących szybko po sobie bodźców słuchowych. Umiejętność ta umożliwia rozróżnianie głosek b/t b/p g/k. Jeżeli dziecko ich nie odróżnia, prowadzi to do trudności w zrozumieniu mowy.

3. Słyszenie kierunkowe – polegające na lokalizacji źródła dźwięku. Jest to istotna wartość pomiarowa oznaczająca m.in. umiejętność śledzenia toku lekcji w otoczeniu dźwięków zakłócających.

4. Różnicowanie tonów – umiejętność szybkiego spostrzegania różnic wysokości dźwięków. Służy to do rozpoznawania samogłosek i dekodowania melodii mowy.

5. Synchroniczne wystukiwanie rytmu – świadczy o efektywnej koordynacji półkul mózgowych.

6. Czas reakcji z wyborem – umiejętność szybkiej i trafnej reakcji przy wyborze jednej z wielu możliwości, nabyta dzięki koordynacji słuchowo – motorycznej. Umiejętność ta decyduje o czasie rozpoznawania fonemów (głoski) i grafemów (litery). Jest ona istotna w procesach decyzyjnych.

7a. Test wzorca częstotliwości – umiejętność przekładania melodii mowy na informacje polegające na zlokalizowaniu tonu o odmiennej wysokości spośród trzech dźwięków. Umiejętność ta stanowi podstawę do segmentowania ciągłego potoku mowy.

7b. Test wzorca czasowego – umiejętność przekładania rytmu mowy na informacje polegające na zlokalizowaniu tonu o odmiennej długości spośród trzech dźwięków.

8. Koordinacja oko – ręka – umiejętność ważna dla dokładnej grafomotoryki, polegająca na szybkiej korekcie motorycznej.

9. Czytanie tekstów pozbawionych znaczenia – umiejętność istotna dla szybkiego czytania oraz dla tworzenia wewnętrznych obrazów, polegająca na całkowicie zautomatyzowanym opanowaniu zmiany grafem – fonem.

10. Zdolność do zapamiętywania krótkotrwałego – umiejętność ta jest niezbędna do czytania ze zrozumieniem.

11. Selektywność percepcji – jest to umiejętność opierająca się na funkcjach podstawowych, zwłaszcza zaś na przetwarzaniu czasowym, niezbędna dla bezbłędnego rozróżniania głosek o podobnym brzmieniu, szczególnie spółgłosek.

12. Spostrzeganie dynamiczne – umiejętność ważna przy czytaniu; polega na precyzyjnym, w przestrzeni i czasie, sterowaniu sześcioma mięśniami gałek ocznych służącymi do kierowania każdym okiem.

13. Zez ukryty – funkcja wzrokowa ważna przy sprawnym czytaniu.

14. Literowanie wzrokowe – konieczny warunek opanowania prawidłowej pisowni. Jest to umiejętność wyobrażenia sobie całego słowa na swoim „wewnętrznym ekranie.”

TERAPIA

W oparciu o wynik uzyskany w procesie diagnozy, terapeuta opracowuje program treningowy, dostosowany do indywidualnych potrzeb i możliwości dziecka.

1. AUTOMATYZACJA PRZETWARZANIA SPOSTRZEŻEŃ W OBSZARZE WZROKU, SŁUCHU, MOTORYKI.

Trening funkcji podstawowych prowadzi się za pomocą podręcznego urządzenia Brain-Boy-Universal, za pomocą którego dzieci w formie zabawy trenują łączenie ośmiu funkcji słyszenia centralnego, widzenia, motoryki.

2. AUTOMATYZACJA KOORDYNACJI PÓLKUL MÓZGOWYCH POPRZEC TRENING LATERALIZACJI.

(obecnie jeszcze niedostępny w naszej Poradni).

Terapia, zmierzająca do automatyzacji pewnych procesów, wymaga bardzo regularnych ćwiczeń. Obejmuje ona minimum 20 spotkań (2 razy w tygodniu) oraz dodatkowe, codzienne ćwiczenia w domu.

PODSUMOWANIE

Metoda Warnkego dzięki kompleksowemu postępowaniu diagnostycznemu i indywidualnie dobranemu programowi treningowemu, pozwala na poprawę funkcjonowania w zakresie centralnego przetwarzania słuchowego, wzrokowego, koordynacji wzrokowo – ruchowej, a także w obszarze spostrzegania własnej motoryki i równowagi.

Opracowały Iwona Malik oraz Małgorzata Baranowska-Czub

na podstawie szkolenia BioMed - Neurotechnologie w diagnostyce i terapii oraz książki Metoda Warnkego „Wydawnictwo Biomed”